

Č.j. 3 Cmo 1592/94-17

U S N E S E N Í

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v právní věci žalobce K. F., oční optik, 130 00 Praha 3, zast. komerčním právníkem JUDr. Aloisem Forejtem, Na padesátém 5/789, 108 00 Praha 10, proti žalovanému VISUS, spol. s r.o., Praha, Zenklova 40, 181 00 Praha 8, o zdržení se nekalosoutěžního jednání a zaplacení zadosti učinění 500.000,-- Kč, k odvolání žalobce proti usnesení Krajského obchodního soudu v Praze č.j. 1 Cm 135/93-7 ze dne 15. 9. 1994 o předběžném opatření

t a k t o :

Usnesení Krajského obchodního soudu v Praze č.j. 1 Cm 135/93-7 ze dne 15. 9. 1994 se potvrzuje.

O d ů v o d n ě n í :

V rámci své žaloby o ochranu proti jednání nekalé soutěže ze dne 3. 3. 1993 požádal žalobce o vydání předběžného opatření, jímž by bylo žalovanému zakázáno nekalosoutěžní jednání dále specifikované do rozhodnutí soudu ve věci samé.

Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí č.j. 1 Cm 135/93-7 z 15. 9. 1994, kterým byl návrh zamítnut, svůj návrh žalobce zdůvodnil tím, že žalovaný zveřejnil v inzertním časopise CT.INFO č. 15 ze dne 11. 12. 1992 článek nazvaný "Niet vačšej radosti", podepsaný odpovědným činitelem firmy Davidem Vrkočem, v němž uvádí část žalobcova rozhovoru s redaktorem odborného časopisu OPTOTYP č. 1/92 na str. 52 - 54, vytrženou ze souvislostí a současně propaguje svoji firmu a její podnikatelskou činnost jako protiklad firmy žalobce, vybízí zákazníky, aby přešli k žalovanému. Žalobce se domnívá, že je úmyslem žalovaného zlehčovat služby žalobce, čímž je naplněna skutková podstata nekalé soutěže. Protože zároveň je žalobci známo, že žalovaný zlovolně pokračuje v nekalosoutěžním jednání obesíláním odborného časopisu i inzertních časopisů, takže hrozí nebezpečí, že dosáhne svého cíle, totiž poškodit žalobce jako soutěžitele, žádá o vydání předběžného opatření.

Svá tvrzení navrhovatel doložil kopiemi článků v časopisech OPTOTYP č. 1/92 a CT INFO PRAHA č. 15 ze dne 11. 12. 1992.

V rámci zkoumání podmínek pro vydání předběžného opatření podle § 102, 74 a násl. o.s.ř. vzal soud I. stupně za osvědčené, že v časopise OPTOTYP č. 1/92 byl otisknut rozhovor se žalobcem pod názvem "Realizmus a brejle" a že v časopise CT.INFO PRAHA č.

15 ze dne 11. 12. 1992 byl otisknut článek Davida Vrkoče "Niet vačšej radosti" v souvislosti s reklamou "Serioznost, Kvalita, 100% odbornost, To je VISUS ... současnost a budoucnost české oční optiky". Nebyly však osvědčeny další skutečnosti, rozhodné pro nařízení předběžného opatření, zejména že žalovaný by ve své činnosti dále pokračoval. Soud dále dospěl k závěru, že zde nejde o naléhavou potřebu upravit poměry účastníků. Podle názoru soudu I. stupně by nařízením požadovaného předběžného opatření soud de facto již rozhodoval ve věci samé, což není účelem tohoto institutu. Z těchto důvodů byl návrh na předběžné opatření zamítnut.

Žalobce napadl uvedené usnesení svým odvoláním, navrhl, aby usnesení bylo zrušeno a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Jak uvádí odvolatel, pokud jde o první důvod zamítnutí návrhu, byly k němu přiloženy xerokopie inkriminovaných článků, přičemž z článku v inzertním časopise je zcela jasné, že jde o jednání nekalosoutěžní podle ust. § 44 odst. 2 písm. f) a § 50 obch. zákoníku. Pokud jde o osvědčení toho, zda žalovaný ve svém jednání pokračoval, či nikoli, neprovedl soud v tomto směru žádný důkaz, ani žalobce nevyzval, aby takový důkaz předložil.

Co se týká druhého důvodu, není pochyby, že tu byla naléhavá potřeba upravit poměry mezi účastníky, minimálně v tom, aby žalovaný v nekalosoutěžním jednání ustal. Žalobci také hrozilo vážné nebezpečí hospodářských ztrát v důsledku uvedení a rozšiřování nepravdivých údajů o žalobci, způsobících přivodit mu jako soutěžiteli hospodářskou újmu. Kdyby žalobce vyčkával, zda žalovaný bude ve svém nekalosoutěžním jednání pokračovat, nebezpečí hospodářské újmy a konečně i újmy na cti by se jen zvyšovalo.

žalovanému Ani třetí důvod, pro nějž soud návrh na předběžné opatření zamítl, neshledává odvolatel správným. Tím, že by soud předběžné zakázal uveřejňovat inzertní články srovnávající služby žalobce se službami svými, by nepochybně ještě nerozhodl ve věci samé. Pokud se toho týká, žalobní petit je podstatně širší, a žalobce nežádal, aby soud v předběžném opatření rozhodl o všech jeho požadavcích.

Vrchní soud v Praze jako soud odvolací přezkoumal podle § 212 a násl. o.s.ř. odvoláním napadené usnesení a dospěl k následujícím závěrům:

Jak uvedl i soud I. stupně, žalobce osvědčil, že žalovaný použil část jeho rozhovoru s redaktorem odborného časopisu OPTOTYP, uveřejněného v č. 1/92, v inzertním časopise CT INFO Praha č. 15 ze dne 11. 12. 1992 k propagaci svých vlastních služeb. Jak k datu podání žaloby, tak i pro účely svého odvolání však žalobce nedoložil, že by uvedený rozhovor žalobce byl znovu žalovaným použit. Je třeba zdůraznit, že institut předběžného opatření je na místě využít v těch případech, kdy hrozí nebezpečí z prodlení a potřeba úpravy poměrů účastníků je skutečně naléhavá.

Osvědčení naléhavosti této úpravy náleží k podmínkám vydání předběžného opatření a odvolací soud, ve shodě se závěrem soudu I. stupně, má za to, že v daném případě nejsou tyto podmínky právě z uvedeného důvodu (neosvědčení naléhavosti úpravy) dány. Není správný názor odvolatele o tom, že soud měl provádět k této okolnosti dokazování. Naopak je věcí žalobce, aby splnění podmínek pro vydání jím navrženého předběžného opatření, dostatečně osvědčil, v tomto stadiu řízení se dokazování neprovádí. Nezbyývá tedy než žalobce s uplatněným nárokem odkázat na řízení ve věci samé.

Odvolací soud však považuje za potřebné ještě k právnímu názoru soudu I. stupně o nepřipustnosti v rámci předběžného opatření předbíhat rozhodnutí ve věci samé uvést, že zásadně skutečně nelze připustit, aby již předběžným opatřením dosáhl oprávněný toho a všeho, čeho lze dosáhnout při normálním běhu věci až pravomocným rozsudkem ve věci po proběhlém řízení (a dokazování). Tato zásada však se podle názoru Vrchního soudu v Praze nepoužije v případech předběžného opatření a žaloby na zdržení se jednání, naplňujícího znaky nekalé soutěže.

Lze v tomto směru zejména poukázat i na judikaturu soudů první republiky, příkladem zde může být rozhodnutí NS ČR R I 440/28 z 3. 7. 1928, sbírka Vážný č. 8193, v jehož právní větě je uvedeno: "Prozatímní opatření podle § 381 čís. 1 ex.ř. jest přípustné i při žalobě zdržovací podle § 15 zákona.". V rozhodnutí NS ČR R II 298/29 z 27. 9. 1929, sbírka Vážný č. 9221, je pak vztah zdržovacího nároku a předběžného opatření, směřujícího k zákazu téhož jednání, jež je podstatou zdržovacího nároku, podrobně rozebrán. V odůvodnění je m.j. uvedeno: "Není-li tudíž v některém případě jiného přiměřeného a stejné účelného zajišťovacího prostředku, kterým by mohlo býti čeleno nebezpečí nebo škodě v § 381 naznačeným, než povolení zákazu nebo příkazu, kterých se žalobce domáhá žalobou, není zákonné závady, by jich nebylo použito. Budou na místě vždy tam, kde navrhovatel osvědčil spravedlivý zájem, by bez odkladu, třebaže jen prozatím, ale ještě za trvání sporu možná objemného a vleklého, než nabude v rozsudku protředku pro zajišťovací nebo uhražovací exekuci, odvrátit od sebe zhoubné důsledky odpůrcova protiprávního jednání.".

Odvolací soud má za to, že v případě předběžného opatření směřujícího k zákazu určitého jednání je nerozhodné, že tentýž zákaz je či nutně bude předmětem uplatněného zdržovacího nároku v žalobě. Stává se tak rozhodným hledisko zabránění vzniku, resp. rozšiřování újmy nekalosoutěžním jednáním dotčeného účastníka.

Přes uvedený odchylný právní názor odvolacího soudu k jednomu z důvodů, pro něž soud I. stupně nevyhověl návrhu na vydání předběžného opatření, však odvolací soud pro výše uvedené nenaplnění podmínek podle ust. § 102, 74 a násl. o.s.ř. napadené usnesení potvrdil (§ 219 o.s.ř.).

O nákladech odvolacího řízení rozhodne soud I. stupně v rámci rozhodnutí ve věci samé (§ 145 o.s.ř.).

Poučení: Proti tomuto usnesení není odvolání přípustné.

V Praze dne 16. 6. 1995

JUDr. Jiří M a c e k
předseda senátu

